

NAPREDUJE OBNOVA U CRKVI SV. EUZEBIJA I POLIONA U VINKOVcima Postavljeni restaurirani lusteri čija je posljednja restauracija bila prije 107 godina

Postavljanjem dvaju restauriranih lustera u središnjoj vinkovačkoj crkvi Sv. Euzebija i Poliona završena je pretposljednja etapa obnove te crkve koju mnogi od milja zovu Velika crkva, a koja je stradala od agresorske vojske u obrambenom Domovinskom ratu. "Svakako s pravom možemo reći da su to sada najljepši lusteri u gradu koji su nakon restauracije toliko uljepšali crkvu da je ona postala na poseban način još ljepša. Prilikom početka restauracije stručnjaci iz Hrvatskog restauratorskog zavoda su me upozorili da ne pokušavam mijenjati lustere jer su bili u vrlo teškom stanju i postaviti nove. Nismo znali ni kad su postavljeni, ni kad su posljednji put restaurirani. Sve smo to doznali prošle godine kad su oba lustera odvezena u Zagreb gdje su u jednoj ovlaštenoj restauratorskoj radionici za tri i pol mjeseca restaurirani, obavljena je potpuna pozlata i tada je do izražaja došla sva njihova ljepota. Doznali smo da su imali 216 kristala koje nisam zatekao još dok sam bio župni vikar u ovoj župi. Lusteri su prošli tri rata, vjerojatno u nekom dobu, ti su kristali, ne znam kako, nestali. Na srednjoj velikoj

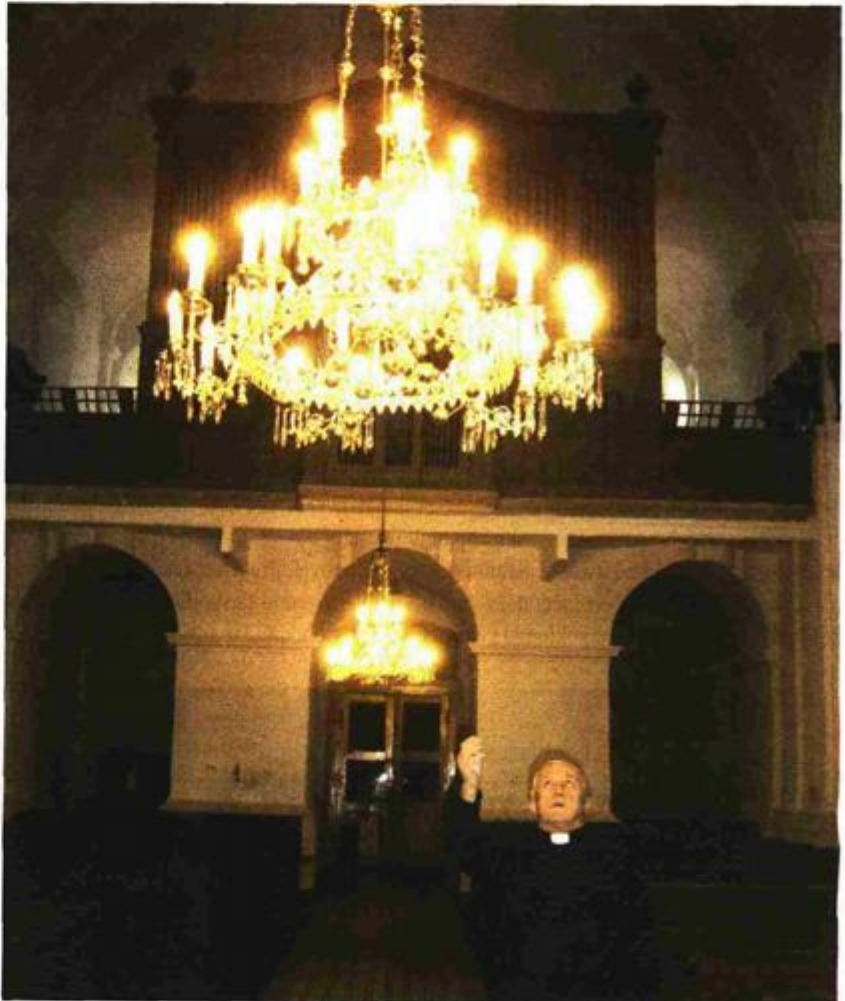
pozlaćenoj kugli našli smo natpis da su lusteri posljednji put restaurirani 1908. godine, dakle, prije 107 godina", pojašnjava domaći župnik mons. Tadija Pranjić. Sadašnja pozlata, pak, koštala je 70 tisuća kuna. "Pozlatu je darovala jedna osoba koja je željela ostati anonimna i moram poštovati volju darovatelja. Toj osobi i sada iskreno zahvaljujem i dao Bog da joj vinkovački lusteri uvijek svijetle i u vječnosti jer su zaista prekrasni i lijepi", rekao je mons. Pranjić.

Stručnjaci su rekli i kako se pretpostavlja da su lusteri kupljeni u Češkoj u 19. stoljeću tako da imaju svoju veliku povijesnu vrijednost, a sada, vraćanjem kristala i neprocjenjivu vrijednost. "Kad smo ih podigli bili smo zadivljeni i nismo mogli vjerovati da su to oni lusteri koje pamtim godinama. I kuglice i sve je došlo do izražaja što uljepšava našu crkvu. Hvala Bogu da su vraćeni svom prvobitnom izgledu. Prije 107 godina su bili restaurirani i to je na njima zabilježeno, a sada je na njima zabilježena i posljednja restauracija, a to je 2015. godina. Pozlata je super uspjela, a stavljene su i dugotrajne žarulje", ističe župnik i dodaje:

"Spomenuo bih kako su me zvali iz te zagrebačke restauratorske radionice rekavši kako restauriraju lustere iz crkvi Sv. Vlahu u Dubrovniku i da su vinkovački lusteri još ljepši od tih dubrovačkih lustera", kazao mons. Pranjić.

Prije posljednje etape obnove vinkovačke crkve, koja je planirala poslije Uskrsa, krajem ovoga mjeseca početi će radovi na rasvjeti crkve jer su još prije provedene nove instalacije kroz cijelu crkvu. Posljednja etapa bit će obnova svetišta i velikog oltara koji se neće skidati jer je masivan i restauracija će biti obavljena u crkvi. "Ti poslovi dugo traju, a ono što mogu reći dominantna će na kraju obnove crkve biti bijela boja jer je crkva takva bila u svom izvornom izdanju kada je bečki dvor gradio crkvu dekretom austrijske carice Marije

smo obnovili toranj, stavili zvona i uredili crkvu izvana. Na našoj župnoj crkvi imamo najveća zvona u cijeloj Hrvatskoj. Zvona su teška pet tona. I što je meni posebno drago jest to da je najveće zvono u čast hrvatskim braniteljima upravo na tornju vinkovačke crkve, a ne na tornju Mati slobode u Zagrebu i teško je 2,5 tone. Moja je želja bila kao župnika koji je bio svjedok tolikih pogibija hrvatskih vojnika i hrvatskih redarstvenika da imamo to zvono na kojemu piše: 'U spomen poginulim hrvatskim braniteljima za slobodu Hrvatske i hrvatskoga naroda'. Dakle, najveće zvono posvećeno je poginulim hrvatskim braniteljima, drugo Majci Božjoj, treće zaštitnicima crkve sv. Euzebiju i Polionu i četvrto je posvećeno bivšem zaštitniku naše crkve sv. Ivanu Nepomuku.

Terezije izdanom 1772. godine. Vinkovci su tada imali 1600 stanovnika. Crkva je sagrađena za pet godina. To pokazuje kolika je želja bila i bečkoga dvora i austrijskoga carstva. Naime, tu je bila stacionirana vojska i carica je željela imati jednu reprezentativnu crkvu ne samo radi Vinkovaca nego i radi nazočnosti vojske", kaže mons. Pranjić.

Obnova Velike crkve, podsjetimo, počela je vanjskom obnovom nakon prestanka vojnog djelovanja agresorske vojske nakon "Oluje" kada je počela mirna reintegracija. Prije toga je bio sagrađen zvonik i postavljena su zvona. "Sad kad gledamo unazad, čovjek ne možemo vjerovati koliko smo bili razrušeni. Kada je Vladina komisija bila odmah nakon što je spaljen župni ured, srušen crkveni toranj, razorena zvona i krovšte, onda je procijenila ratnu štetu na crkvi i župnom uredu koji je u potpunosti izgorio sa svim inventarom, na 4 milijuna njemačkih maraka. To je bila najveća ratna šteta tada u našoj biskupiji", svjedoči mons. Pranjić i nastavlja: "Onda je sve išlo etapno. Prvo

Sva četiri zvona imaju svoj veliki smisao. Drugo je posvećeno Majci Božjoj koja je bila i ostala zaštitnica našega naroda i koja je, konačno, zaštitnica i Hrvatske vojske. To je zvono teško 1600 kg. Kad zazvone sva četiri zvona, to je jedna harmonija. Zvona su lijevana u najboljoj ljevaonici na svijetu u Innsbrucku gdje su bila lijevana i prva zvona koja su u velikosrpskoj agesiji unuštena raketiranjem župnoga ureda, kad je izgorio i crkveni toranj, 20. studenoga 1991. godine", rekao je mons. Pranjić.

Nakon postavljanja zvona i vanjske obnove uslijedila je unutarnja obnova u okviru koje će još biti restaurirane i klupe te postavljeni podovi. Završetak cjelokupne obnove crkve, koja ovisi o financijskim sredstvima, očekuje se možda već 2017. godine kada bi bio i blagoslov crkve, a župnik mons. Pranjić dodaje kako bi time bilo zaokruženo i njegovo djelovanje u toj župi. Sljedeće bi godine mons. Pranjić napunio 44 godine svećeničkoga djelovanja i rada. S.K.